

มากกว่าสามสิบสอง

มนุษย์เราทุกคนมีจุดอ่อน แต่คนไม่น้อยโยงจุดอ่อนเข้ากับสภาวะทางกายภาพ เช่น “ฉันทำเรื่องนี้ไม่ได้เพราะฉลาดไม่พอ” “ฉันทำเรื่องนี้ไม่ได้เพราะฉันเปิดมาอย่างนี้” ฯลฯ

มันอาจเป็นความจริงอย่างนั้นก็ได้ เช่น เราอาจไม่สามารถคิดทฤษฎีสัมพัทธภาพได้จริง หากเราไม่มีสมองระดับไอน์สไตน์ ไม่สามารถร้องเพลงระดับเสียงโซปราโนหากหลอดเลือดเสียงและปอดไม่เหมาะสม เป็นต้น

แต่บ่อยครั้งมันก็ไม่เกี่ยวกับ สภาพทางกายเป็นเพียงข้ออ้างที่จะไม่ทำเท่านั้น

โลกเรามีตัวอย่างคนที่เกิดมาไม่ครบสามสิบสองจำนวนมาก ที่กระทำเรื่องที่คุณร่างกายครบสามสิบสองทำไม่ได้ หรือไม่ยอมทำ หรือไม่เชื่อว่าจะทำได้ ยกตัวอย่าง เช่น คนตาบอดปีนเขาเอเวอเรสต์ คนไม่มีมือขับเครื่องบิน ฯลฯ ดังนั้นการเกิดมามีอวัยวะครบสามสิบสองหรือไม่ครบ อาจไม่ใช่จุดกำหนดชะตากรรมชีวิตเสมอไป

คนบางคนไม่ครบสามสิบสองจริง ๆ ทางกายภาพ

บางคนไม่ครบสามสิบสองทางใจ คิดว่าตนเองด้อยค่ากว่าคนอื่น ดูถูกตัวเอง และโทษนั้นโทษนี้เมื่อทำอะไรไม่สำเร็จ

คนไม่น้อยร่างกายครบสามสิบสอง แต่แบมือขอทาน ขณะที่คนไม่ครบสามสิบสองก็มหน้าทำงานหนัก ไม่โทษชะตาฟ้าดิน

คนแบบนี้คือคนที่มิใช่ไม่ครบสามสิบสอง แต่ตรงกันข้าม กลับมีมากกว่าสามสิบสอง ก้าวไปไกลเกินศักยภาพทางกาย

มากกว่าสามสิบสอง ในมือคุณนี้เป็นอันดับที่ 18 ในหนังสือชุดกำลังใจ ถัดมาจาก รอยเท้าเล็ก ๆ ของเราเอง, ความฝันใฝ่ ๆ, เบื้องบนยังมีแสงดาว, อาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก, สองแขนที่กอดโลก, สองปีกของ

ความฝัน, คำที่แปลว่ารัก, ชีวิตคือปาฏิหาริย์!, ท้องฟ้าไม่ปิดทุกวัน, ยาเม็ดสีแดง, ชีวิตเป็นเรื่องชั่วคราว, รอยยิ้มใต้สายฝน, บางครั้งเราก็ลืมรักตัวเอง, 1 เบอร์เซ็นต์ของความฝัน, จุดเทียนทั้งสองปลาย, ความสุขเล็ก ๆ ก็คือความสุข และ เหตุผลที่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า

ขอขอบคุณอาจารย์นงา กล้วยไม้ ที่ช่วยตรวจต้นฉบับ และ นฤมล สกุลศรีวัฒน์ ผู้ช่วยประสานงาน

ขอขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านในโครงการ *เต็มหัวใจใส่ห้องสมุด* บริจาคหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุดทั่วประเทศ ได้แก่ บริษัท วินด์ ซิลล์ จำกัด, อาจารย์นงา กล้วยไม้, นางนภัส ตาปสนันท์, ม.ล. ประจทิพย์ เทวกุล, อุดม ไวนฤนาท, ทายาท อ. ชีรพล วงศ์ธัญญกรณ์, ครอบครัวคันธารวงสกุล, ครอบครัว ‘ต่อ หน้อย เบล ปาล์มมี’, ครอบครัววิริศิริวิษญู, สำนักพิมพ์ 113 และผู้อ่านที่ไม่ประสงค์จะออกนาม

และอีกครั้ง ขอขอบคุณสำหรับกำลังใจจากผู้อ่านทุกท่านสำหรับหนังสือชุดนี้

วินทร์ เลียววาริณ

มิถุนายน 2565

แต่ คนที่ใช้ชีวิตมากกว่าสามสิบสอง

มากกว่าสามสิบสอง

คืนสนาม	12
วิ่งจนจบเกม	18
มากกว่าสามสิบสอง.....	24
Head Start	30
ฟางเส้นสุดท้าย.....	36
ไร้แขนแต่มีปีก.....	40
จากดักแด้พิการสู่ผีเสื้อ.....	44
ไม่ยอมตาย ไม่ยอมแพ้.....	50
คนเราควรตายเมื่อไร.....	52
ดอกเบ็ญทนต์	58
พริกสีเขียว.....	64
เวลาเราป่วย เราไม่ได้ป่วยคนเดียว.....	66

ว่ายกลางทะเลเอกภพ.....	72
พาดเคราะห์.....	74
โยนหิน.....	78
สัญญาเดือน.....	82
เรื่องแปลก ๆ.....	86
ก้าวต่อไปช่วยคนอื่น	92
เด็กแห่ง.....	96
จุดสิ้นสุดของโลก.....	102
สิ่งที่เราเสียไปกับสิ่งที่เราได้มา.....	106
เก่งและฉลาด แต่ไม่มีความสุข.....	110
โควเหมีย.....	114
ไม่มีอะไรในโลกที่เกิดขึ้นโดยไม่มีบุญคุณ	120

สวมหมวกหลายใบ.....	124
ออกกำลังกาย ออกกำลังใจ.....	130
ใช้ชีวิตแบบเครื่องดูดฝุ่น.....	138
มีตาแต่มองไม่เห็น.....	142
Chance.....	146
เสพติดความเศร้า.....	150
พุ่มนี้ไม่สำคัญ.....	156
ศีลเสมอกัน.....	160
เห็นค่าเมื่อสูญเสีย.....	164
ทุกวันเป็นวันดี.....	166
วัยชราคือวัยซ้าซาก.....	170
ธนบัตรปลอมที่จริงแสนจริง.....	174
“ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรแน่นอน”.....	178

ให้เวลากับมันมากหน่อย.....	182
ลัมในก้าวแรก.....	186
คนแปลกหน้าที่มีน้ำใจ.....	190
คริปโตไนต์.....	194
รอยเกลือบขนาดแผล.....	198
จมูกยาว.....	202
Cliche.....	208
ชีวิตคุณเป็นหนังแบบไหน?.....	214
Take it as a compliment.....	220
ทวนน้ำ.....	224
เครื่องสี่หมื่น ใช้แค่ห้าบาท.....	230
กายไม่ครบสามสิบสอง แต่ใจเกินร้อย.....	236

คีนสนาม

มันเกิดมาตัวเล็กกว่าม้าอื่น ๆ ในคอก ถูกล้อเลียนว่าเป็นม้าแข่งที่ใช้การไม่ได้ มันเข้าแข่งขัน 17 ครั้ง และแพ้ทั้ง 17 ครั้ง ส่วนใหญ่รังทำย คนฝึกบอกเจ้านายว่ามันขี้เกียจ หลังจากนั้นก็ไปฝึกม้าแข่งตัวอื่นแทน

ไม่นานต่อมา มันเริ่มมีชัยในการแข่งขัน มันชนะสองนัด และเริ่มเป็นที่จับตามอง

เมื่ออายุเพียงสองปี มันก็เข้าแข่งไปแล้ว 35 ครั้ง ชนะที่หนึ่งห้าครั้ง เข้าที่สองเจ็ดครั้ง

มันรู้ว่าไม่เลวร้ายอย่างที่คนฝึกบอก แต่เจ้านายมันไม่คิดเช่นนั้น ชายมันให้กับคนใหม่ เป็นเจ้าของกิจการรถยนต์ ชื่อ ชาร์ลส์ ฮาวเวิร์ด

มันพบกับคนฝึกคนใหม่ ชื่อ ทอม สมิธ ผู้มีวิธีฝึกแบบนอกกรอบ ทำให้มันวิ่งดีขึ้น สมิธจ้างจ๊อคกี้ชื่อ เรด พอลลาร์ด มาขี่มัน

เรดตัวเล็ก บอบบาง หนักเพียง 115 ปอนด์ (52 กก.) แต่ก็ถือว่าหนักไปสำหรับมาตรฐานจ๊อคกี้

มันเข้ากับเรดได้ดี เรดไม่ชอบพูดมาก ชอบลูบหัวมันอย่างปราณี มันรู้ว่ามันได้เพื่อนใหม่

เรดกับมันเข้าเส้นชัยหลายครั้งจากแปดครั้ง

เจ้านายใหม่ส่งมันไปแข่งที่แคลิฟอร์เนีย ในการแข่งสองนัดมันชนะนัดแรก

ปีต่อมามันชนะในการแข่งขันใหญ่ แต่ในการแข่งขันครั้งหนึ่งที่ ซานตา แอนิตา มันแพ้ต่อม้าชื่อ โรสมอนด์แค่ปลายจมูก เจ้านายและคนฝึกผิดหวังมาก มันได้ยินเจ้านายคุยกับคนฝึกว่าเป็นเพราะเรดมองไม่เห็นโรสมอนด์ที่แข่งเข้ามาอย่างไม่น่าเป็นไป

มันไม่รู้ทำไมเรตจึงมองไม่เห็นม้าที่แข่งเข้ามา
เรตมาจากครอบครัวแตกแยก มีปัญหาชีวิตมากมายตั้งแต่เด็ก
บางทีเรตอาจกำลังกลัวใจ สมาริจึงหลุด

การชนะบ่อยครั้งขึ้นทำให้มีเริ่มมีชื่อเสียง มันไปแข่งทางฝั่งตะวันออก
ก็ชนะอีกหลายครั้ง และแพ้หลายครั้ง

ปีต่อมามันชนะ 11 ครั้งจาก 15 นัด

เมื่อมันอายุห้าปี มันยังวิ่งต่อไป และชนะต่อเนื่อง

ปีนั้นชนะเข้าแข่งม้าในเที่ยวหนึ่ง เรตตกจากหลังม้าและบาดเจ็บ
สาหัส หน้าอกถูกน้ำหนักม้าทับ กระดูกซี่โครงหลายซี่หัก แขนหัก มัน
จึงต้องทำงานกับคนขี่คนใหม่ เป็นเพื่อนกับเรต ชื่อ จอร์จ วูลฟ์

ทว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชด เมื่อเรตรักษาตัวจนหายดีแล้ว ไปทำงาน
กับม้าอีกตัวชื่อ โมเดิร์น ยูธ บางสิ่งไม่ลงรอย ม้าตัวนั้นเหวี่ยงเรตตก
ลงมา ขาแตก เห็นชัดว่าเป็นจุดจบอาชีพจ็อกกีของเรต

มันสงสารเรต แต่ชีวิตของจ็อกกีก็มีความเสี่ยงเช่นนี้ อุบัติเหตุ
ในสนามแข่งเป็นเรื่องปกติ

ส่วนมันยังคงแข่งต่อไป ชนะบ้าง แพ้บ้าง ในที่สุดก็ถึงการแข่งขัน
นัดประวัติศาสตร์ แข่งกับยอดม้านาม วอร์ แอดมิรัล เป็นการแข่งขัน
แห่งศตวรรษ ผู้คนหลังไหลมาจากทุกสารทิศทั่วประเทศ ตัวเต็งคือ
วอร์ แอดมิรัล มีผู้ชมสี่หมื่นคนในสนามวันนั้น และอีกสี่สิบล้านคนฟัง
รายงานการแข่งขันทางวิทยุ

ผีเท้าของ วอร์ แอดมิรัล นั้นเป็นที่เลื่องลือว่ารวดเร็ว ทรงพลัง
ขณะที่มันวิ่งแบบม้าตีนปลาย เร่งผีเท้าเมื่อเข้าใกล้เส้นชัย

เมื่อเสียงระฆังดัง มันพุ่งตัวออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว วอร์
แอดมิรัล ตามมาติด ๆ และตีเสมอมันทีละน้อย แล้วนำหน้ามันไป
จ็อกกีก็รู้สึกปล่อยใจให้มันมองเห็นคู่แข่งทั้งตัว แล้วจึงค่อยเร่งมัน วอร์
แอดมิรัล วิ่งด้วยพลังกำลังมหากาฬ และประสพการณ์ เห็นชัดว่า วอร์

แอดมิรัล กำลังทะยานไปสู่เส้นชัย แต่ในช่วงสองร้อยหลาสุดท้าย มัน
พุ่งตัวขึ้นไป เฉือน วอร์ แอดมิรัล ที่ช่วงตัว เอาชนะไปได้อย่างงดงาม

การเอาชนะ วอร์ แอดมิรัล ทำให้มันกลายเป็นยอดม้าแข่งประจำ
ปีนั้น

ทว่าวันดี ๆ ก็มีจุดสิ้นสุด

วันนั้นมันเข้าแข่งขันนัดหนึ่ง และมีอาการเดินกะเผลกกะเผลก หมอบ
บอกว่าเอ็นขาหน้าซ้ายของมันฉีกขาด คนรอบตัวมันบอกว่ามันคงไม่
สามารถแข่งขันได้อีก

มันจำต้องยุติการแข่งชั่วคราว ไปพักฟื้นที่ไร่ของเจ้านาย ที่นั่น
มันพบกับเรตผู้กำลังพักฟื้นเช่นกัน

ความทุกข์จากอาการบาดเจ็บ ปัญหาการเงิน ทำให้เรตเริ่มหัน
เข้าหาเหล้า

วันหนึ่งขณะอยู่ด้วยกัน เรตเล่าให้มันฟัง “ฉันมีความลับเรื่อง
หนึ่งจะบอกแก ฉันไม่เคยบอกใครมาก่อนเลย ตาขวาของฉันบอด ฉัน
ไม่เคยบอกใครเลย มันเกิดจากอุบัติเหตุตอนที่ฉันฝึกเที่ยวหนึ่ง หิน
ก้อนหนึ่งกระเด็นมาโดนหัวฉันอย่างแรง ทำให้ฉันบาดเจ็บที่สมอง ฉัน
ไม่บอกใคร เพราะถ้าใครรู้ ฉันจะตกงานทันที”

คราวนี้มันรู้แล้วว่าทำไมเรตแพ้ในเที่ยวหนึ่งที่ ซานตา แอนิตา
ทำไมเรตมองไม่เห็นม้าที่แข่ง ทำไมเรตเข้าหาเหล้า

เรตบาดเจ็บทั้งร่างกายและวิญญาณ

แล้วเรตก็ลูปหัวมัน มันสัมผัสใจของเรต ตั้งแต่วันนั้น ทั้งคน
ทั้งม้าค่อย ๆ ฟื้นตัวด้วยกัน เรตก็ก้าวพ้นออกมาเหล่าได้ และเริ่มเดิน
ใหม่

ขาของเรตอ่อนแอมาก แต่เขาก็เริ่มออกเดิน มันเห็นเรตค่อย ๆ
เดิน ซ้ำ ๆ และเร็วขึ้น

ในที่สุดเรตอยู่บนหลังมันอีกครั้ง โดยต้องสวมเหล็กยึดขาที่

เสื่อมทรุด

มันอายุหกปี ฟันตัวจากความบาดเจ็บแล้ว มันแข็งแรงขึ้นมาก
วันแล้ววันเล่า ทั้งคู่ฝึกเดินและวิ่งด้วยกัน

เรตขอเจ้านายโอกาสแข่งขัน เจ้านายลั้งเล อาการบาดเจ็บของเรตดู
หนัก และไม่น่าจะสามารรถขี่ม้าได้อีก แต่เรตแสดงความมั่นใจ เจ้านาย
รู้ว่ามันกับเรตเข้าหากันได้ดี ในที่สุดเจ้านายก็อนุญาต เรตกับมันกลับ
สู้สนามแข่งอีกครั้งพร้อมกัน

การแข่งขันผ่านไปด้วยดี แม้ไม่ชนะที่หนึ่ง แต่ดีขึ้น เป็นการกลับ
มาที่น่าพอใจของทั้งคนและม้า

ผ่านการแข่งขันสามเที่ยว ทั้งสองหายจากอาการบาดเจ็บ ม้า
พร้อม คนก็พร้อม

ในการแข่งขันที่ ซานตา แอนิตา พาร์ค แคลิฟอร์เนีย ผู้ชม
78,000 คนเฝ้ารอการกลับมาของทั้งคนและม้าที่บาดเจ็บ ตัวเต็งคือม้า
ชื่อ Kayak II

การแข่งขันเริ่มขึ้น มันถูกบีบจากม้าตัวอื่น ๆ ตั้งแต่เริ่มออกตัว
มันค่อย ๆ ทะยานออกไป มันคงขึ้น มันไล่กวัดขึ้นไป แซงม้าที่ละตัว
จนกลายเป็นม้าตัวที่สาม อยู่หลังวิซซีและ เวตติง คอลล์

มันสัมผัสสัญญาณจากเรต มันรู้ว่ามันต้องเร่งฝีเท้า ณ นาทีนี้
แล้ว มันเร่งฝีเท้าขึ้น ทะยานเสียบม้าสองตัวที่นำอยู่ เข้าไปที่ลัดนิด ม้า
ที่นำอยู่ทั้งสองเริ่มอ่อนแรงลง มันทะยานพุ่งไปราวกับลูกศร และเริ่ม
นำหน้า มันได้ยินเสียงร้องกึกก้องดังถล่มทลายของฝูงชนที่มองดู
ภาพเบื้องหน้าตาไม่กะพริบ ขณะที่มันตัดหน้าม้า Kayak II พุ่งเข้าหา
เส้นชัย

ฟ้าเหนือ ซานตา แอนิตา ถล่มในวันนั้น เสียงร้องเชียร์กึกก้อง
กัมปนาททั่วสนาม ชัยชนะของม้าและจ๊อคกี้คู่นี้มีความหมายกว่าชัย
ชนะธรรมดา มันคือความหวัง ในยุคเศรษฐกิจล่มสลาย ครอบครั

แตกแยก การกลับคืนสู่ชัยชนะจากสถานการณ์ที่ดูเป็นไปไม่ได้ของม้า
กับคนบาดเจ็บมีความหมายพิเศษต่อทุกคน

อาศัยกำลังใจของทั้งคนและม้า ฝ่าฟันอุปสรรค อาศัยความเป็น
เพื่อนกันของคนกับม้า ใจร่วมก้าวฟันความบาดเจ็บด้วยกัน กลับ
คืนสนามอีกครั้ง

เพราะชีวิตก็คือลู่วิ่งที่ยาวไกล

และเพราะทั้งคู่ไม่ยอมรับชะตากรรมและยถากรรม

หมายเหตุ : เขียนอิงจากประวัติจริงของม้าแข่ง ซีบิสกิต (Seabiscuit)

ซีบิสกิตเกิดที่สหรัฐอเมริกาในยุคเศรษฐกิจล่มสลาย มันกลายเป็น
สัญลักษณ์ของความหวังของชาวอเมริกันในยุคมืดมน

ซานตา แอนิตา เป็นการแข่งขันที่ยาวสุดท้ายของซีบิสกิต

เรต พอลลาร์ด ซีบิสกิตรวม 30 เที่ยว ชนะ 18 เที่ยว เรตกับ
ซีบิสกิตถูกยกกว่าเป็นคู่อัจฉริยะกับม้าแข่งที่เหมาะสมที่สุดในสหรัฐฯ ใน
เวลานั้น

ซีบิสกิตตายในปี 1947 อายุ 14 ปี